

УДК 35:328.185

DOI [https://doi.org/ 10.32840/pdu.2019.4.29](https://doi.org/10.32840/pdu.2019.4.29)**А. А. Поплавський**аспірант кафедри публічного адміністрування
Міжрегіональної академії управління персоналом

ЗАСОБИ ПОДОЛАННЯ НЕГАТИВНИХ ТЕНДЕНЦІЙ ТА ОСНОВНИХ ЗАГРОЗ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ У СФЕРІ БОРТЬБИ З ОРГАНІЗОВАНОЮ ЗЛОЧИННІСТЮ

У статті проаналізовано засоби подолання негативних тенденцій та основних загроз державного регулювання у сфері боротьби з організованою злочинністю. Акцентовано увагу на основних проблемних напрямках здійснення державної політики в досліджуваній сфері. Розглянуто негативні тенденції державного регулювання боротьби з організованою злочинністю в Україні. Розкрито питання необхідності вдосконалення законодавчої бази у сфері боротьби з організованою злочинністю.

У дослідженні дійшли висновку, що основну увагу в розробленні антитерористичної стратегії України, яка є головним проблемним питанням сьогодення в нашій державі, потрібно приділити виявленню та ефективному блокуванню каналів фінансової підтримки терористичних угруповань. Проведений аналіз причин поширення організованої злочинності на теренах нашої держави вказує на необхідність подолання соціально-економічної кризи в країні, різкого зниження рівня життя населення, політичного режиму тоталітарного спрямування, що супроводжується придушенням опозиції з боку влади, переслідувань «інакомислячих» громадян, неповаги до культури етнічних меншин і нехтування їхніми правами.

Окреслено необхідність викорінення корупції як одного з найбільш дестабілізуючих явищ, які спостерігаються в органах державної влади України сьогодні.

Однак не можна сказати, що питанню подолання цих негативних явищ зовсім не приділяється увага. Виявлено досить велику кількість змін, внесених до законодавчих актів України, які стосуються подолання організованої злочинності, а також численні міжнародні документи зі згаданої проблематики, які було ратифіковано нашою державою.

Дійдемо думки, що є певні прорахунки в стратегії та тактиці боротьби з організованою злочинністю, аналіз яких дасть змогу дійсно контролювати організовану злочинність в Україні, а також довести, що створення ефективної правової бази боротьби з організованою злочинністю передбачає необхідність пізнання глибоких кримінологічних коренів через вивчення існуючих процесів та створення продуманої системи загальних і спеціальних заходів.

Ключові слова: організована злочинність, законодавство, державне регулювання, загроза, національна безпека, тероризм, екстремізм, торгівля людьми.

Постановка проблеми. Одним із найважливіших аспектів державного регулювання у сфері боротьби з організованою злочинністю є законодавчий, який у зв'язку з наявністю існуючих і виникненням нових форм організованих злочинів потребує постійного вдосконалення. Зважаючи на сучасну криміногенну ситуацію в Україні, особливу увагу слід звернути на державне регулювання у сферах боротьби з тероризмом, екстремізмом і сепаратизмом, незаконного обігу наркотиків, коруп-

ції, торгівлі людьми, забезпечення інформаційної безпеки тощо.

Під час нашого дослідження було проаналізовано основні законодавчі зміни в державному регулюванні найбільш гострих і значущих видів організованої злочинності.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідженню проблемних аспектів державного регулювання у сфері боротьби з організованою злочинністю присвячено чимало наукових праць вітчизняних і зарубіжних учених. У дослідженні використано праці таких авторів: В.Б. Авер'янова,

О.М. Бандурки, А.І. Берлача, Ю.П. Битяка, В.Т. Білоуса, І.Л. Бородіна, О.А. Долгого, В.В. Коваленка, Т.О. Коломоєць, В.К. Колпакова, В.В. Конопльова, О.І. Користіна, К.Б. Левченко, О.В. Литвина, Т.О. Мацелик, А.А. Нечай, Д.В. Приймаченка, Т.О. Проценка, О.П. Рябченко, А.О. Селіванова, Х.П. Ярмакі та інших. Окремих проблемам протидії організованих злочинності та її проявам приділяли увагу вітчизняні та зарубіжні вчені О.М. Джужа, М.І. Камлик, О.М. Литвак, М.І. Мельник, В.Я. Тацій, М.І. Хавронюк, М. Вік, В. Зілаф, Г. Кайзер, М. Крупські, Р. Мьорбель, З. Шмідт, Ю. Шторбек та інші.

Проте необхідно констатувати, що у зв'язку з постійним виникненням нових видів організованих злочинних діянь є необхідність у більш ґрунтовному дослідженні державного регулювання цього явища.

Мета статті – на основі аналізу законодавчої бази та деяких наукових досліджень проаналізувати негативні тенденції державного регулювання боротьби з організованою злочинністю та засоби їх подолання.

Виклад основного матеріалу. Організована злочинність є поширеним явищем, яке пустило своє коріння в усі сфери функціонування держави, завдавши величезної шкоди її розвитку. Тому подолання цього явища перетворюється у надзвичайно складну проблему, яка становить загрозу розвитку держави, стабільності і безпеці суспільства, сприяє підриву демократичних інститутів і цінностей.

На нашу думку, організована злочинна діяльність в Україні є наслідком комплексного впливу різних чинників: економічних, політичних, правових, організаційно-управлінських. На особливу увагу заслуговують також психологічні чинники, які, як ми вважаємо, можуть бути передумовою для решти згаданих. Основними психологічними чинниками організованої злочинної діяльності є такі:

- розмивання уявлення про базові людські цінності, моральні орієнтири поведінки, шляхи і засоби досягнення життєвого успіху;

- широке поширення корисливої, споживацької психології, активна пропаганда ЗМІ насилля та культури сили;

- певна романтизація серед неповнолітніх і молоді кримінальної субкультури, лідерів та авторитетів організованого злочинного світу;

- зниження рівня правослужняності громадян, широке поширення елементів правового нігілізму;

- загальна недовіра населення до державних органів щодо їхньої здатності ефективно протидіяти організованій злочинній діяльності;

- низька психологічна готовність громадян особисто сприяти боротьбі з організованою злочинною діяльністю.

Реалізація заходів подолання та запобігання організованій злочинності вимагає чіткого уявлення про масштаби цього явища. Така оцінка повинна ґрунтуватися як на даних офіційної статистичної звітності, так і на опитуванні громадської думки щодо відповідних процесів.

Сьогодні є чимало законодавчих документів для врегулювання досліджуваного питання, проте, враховуючи темпи поширення організованої злочинності та різноманітність її форм, нині гостро стоїть проблема вдосконалення законодавчої бази.

Під час нашого дослідження найбільша увага була приділена питанням боротьби з тероризмом, екстремізмом, сепаратизмом, корупцією, торгівлі людьми, а також проблемі забезпечення інформаційної безпеки в нашій державі.

В усьому світі сьогодні проблеми тероризму мають особливу актуальність. Уваги науковців заслуговують дослідження умов і факторів, що сприяють як існуванню тероризму, так і його розвитку. Варто зазначити, що дослідження питання протидії тероризму в Україні мали переважно теоретичний характер, а прийняті законодавчі акти швидше приймалися не з метою їх використання, а для виконання взятих на себе зобов'язань у напрямі європейської інтеграції. Це суттєвим чином знайшло своє негативне відображення у процесі державного регулювання у сфері боротьби з організованою злочинністю.

З цих причин, коли наша країна у 2014 р. зіткнулася з проявами тероризму на своїй території, це стало серйозним викликом для кримінально-правової політики України та зробило актуальним питання щодо

її готовності ефективно протидіяти цьому суспільно небезпечному явищу та здійснювати заходи, спрямовані на запобігання йому.

Основну увагу в розробленні антитерористичної стратегії України потрібно приділити виявленню та ефективному блокуванню каналів фінансової підтримки терористичних угруповань. Встановлення відповідальності за злочини терористичної спрямованості в кримінальному законодавстві України зумовлено зобов'язаннями, котрі наша держава прийняла в частині створення національного антитерористичного законодавства перед міжнародним співтовариством. Враховуючи зазначене, можна з упевненістю сказати, що створення в Україні нормативної бази щодо протидії фінансуванню тероризму є одним із пріоритетних напрямів національної політики у кримінально-правовій сфері.

Найактуальнішим питанням сьогодення і надалі продовжує залишатись агресія з боку Російської Федерації, яка суттєвим чином виснажує українську економіку і підриває суспільно-політичну стабільність, маючи на меті знищення України як держави та захоплення її майна. Така агресія супроводжується розпалюванням міжетнічної, соціально та міжконфесійної ворожнечі, а також ненависті, тероризму та сепаратизму.

Під час дослідження ми дійшли висновку, що основними напрямками нейтралізації згаданих загроз є такі:

1) нейтралізація рухів та організацій сепаратистського та екстремістського спрямування;

2) забезпечення державної безпеки у сферах економіки, інформації та кібербезпеки, а також боротьби з тероризмом;

3) захист державної таємниці;

4) участь в операціях НАТО, що полягають у підтримці миру та безпеки;

5) розвиток спроможностей щодо запобігання і боротьби з тероризмом, а також спільної боротьби з тероризмом.

Аналіз ЗМІ засвідчує, що в сучасних умовах в Україні все помітнішими стають прояви екстремізму та сепаратизму, стрімке зростання яких зумовлено загостренням збройного конфлікту на сході країни.

Зазначимо, що протягом вже тривалого часу в нашій державі на законодавчому рівні приймається низка відповідних кроків, спрямованих на розроблення окремих документів щодо протидії як екстремізму, так і сепаратизму, на врегулювання питання щодо нормативно-правового визначення екстремізму і сепаратизму та пов'язаної з ними діяльності, а також на запровадження самостійної відповідальності згідно з КК за злочини такого спрямування. Проте, на нашу думку, насамперед необхідно усунути чинники, що сприяють поширенню цих злочинних явищ, а саме:

- соціально-економічну кризу в країні;
- різке зниження рівня життя населення;

- політичний режим тоталітарного спрямування, що супроводжується придушенням опозиції з боку влади;

- переслідування «інакомислячих» громадян;

- неповагу до культури етнічних меншин і нехтування їхніми правами.

Не менш гострим залишається питання забезпечення інформаційної безпеки України [1]. Проаналізувавши це питання, ми дійшли висновку, що основні фактори ризику в цій сфері знаходять своє відображення в:

- обмеженні свободи слова та доступу громадян до інформації;

- комп'ютерній злочинності та комп'ютерному тероризмі;

- розголошенні таємної інформації державного значення, інформації з обмеженим доступом та тієї, що використовується з метою забезпечення суспільних інтересів;

- намагання здійснювати маніпулювання свідомістю суспільства, зокрема, завдяки поширенню інформації, яка є недостовірною, неповною або упередженою.

Варто зауважити, що серед вагомих зрушень нормативно-правового регулювання в інформаційній сфері стало розроблення Доктрини інформаційної безпеки України – першого вітчизняного нормативно-правового документа, яким проголошено особливе місце інформаційної безпеки в системі забезпечення національної безпеки [2]. У ній зазначалось,

що, з одного боку, інформаційна безпека є невіддільним складником кожної зі сфер забезпечення національної безпеки, з іншого – уважалась самостійною сферою забезпечення такої безпеки.

Окрім того, однією з новацій стало те, що нарешті було виокремлено три головні напрями політики держави в забезпеченні інформаційної безпеки України – технологічний розвиток, захист інформації, забезпечення створення сприятливого психологічного комітату в національному інформаційному просторі.

На нашу думку, для подальшого розвитку доктрини логічною та необхідною була б наявність документів, що послідовно могли б її деталізувати. Мається на увазі Концепція та Стратегія інформаційної безпеки, Програма та плани імплементації положень попередніх документів. Проте сьогодні таких документів досі не розроблено та не введено в дію.

Важливим аспектом державного регулювання діяльності у сфері боротьби з організованою злочинністю є викорінення корупції. Тому боротьба з нею повинна бути чіткою та всеохоплюючою.

Для подолання масових порушень антикорупційних норм і правил необхідно реалізувати цілу низку заходів щодо криміналізації корупції, тобто встановлення кримінальної відповідальності за корупційні правопорушення і правопорушення, пов'язані з корупцією, та створення правоохоронної системи, що здатна ефективно протидіяти корупційним діям [3].

Формування національної законодавчої бази протидії корупції спирається на відповідні міжнародні антикорупційні конвенції, інші міжнародно-правові документи, що містять чіткі міжнародно прийняті визначення, які саме діяння слід вважати корупційними правопорушеннями, які саме суб'єкти мають нести за них відповідальність, які санкції за них та інші заходи кримінально-правового характеру (на кшталт спеціальної конфіскації і спеціальних заходів до юридичних осіб) мають бути встановлені тощо [4].

Підтверджуючи свої євроінтеграційні прагнення, Україною протягом останнього десятиріччя ратифіковано досить велику кількість міжнародних документів,

на основі визначених антикорупційних стандартів були прийняті численні закони та підзаконні акти. Проте, незважаючи на це, із 200 антикорупційних заходів, які згідно з Державною програмою з виконання Антикорупційної стратегії державним органам треба було виконати до кінця 2017 р., так і не виконано близько 35% із них. Антикорупційної стратегії на 2018 і подальші роки та Державної програми з її виконання взагалі немає. Не прийнято і багато важливих антикорупційних законів, які допомагали б подальшому оздоровленню української економіки, фінансів, системи соціального захисту населення тощо. Численні суперечливі положення Кримінального та Кримінального процесуального кодексів України із засобів запобігання корупції перетворилися на годівницю для посадовців системи кримінальної юстиції, що підтверджують статистичні дані, наведені нижче.

Не можна залишати поза увагою і таке суспільно значуще питання, як нелегальна міграція. Ця проблематика є дещо інноваційною, тому, зважаючи на це, під час дослідження ми дійшли висновку, що міграційна політика України має значні недоліки. Зокрема, це характеризується недосконалістю законодавчої бази України в сфері міграції, відсутністю прийнятої Стратегії міграційної політики, недостатністю наукової бази досліджень міграційних процесів тощо [5].

Варто зазначити, що в Україні, на жаль, питання державного регулювання міграційних процесів не є пріоритетним у державних інтересах, навіть незважаючи на те, що ця проблема нині дійсно важлива. Зокрема, відповідно до експертних оцінок, у середині 90-х років неконтрольованим міграційним процесам було віддано останнє місце в числі інших загроз національній безпеці країни [6]. Цей показник залишився незмінним і протягом наступних 20-ти років. Крім того, у зв'язку з політичною ситуацією та порушенням територіальної цілісності нашої країни з боку російського агресора проєкт Стратегії державної міграційної політики України вже не вперше не приймається Верховною Радою (останнє відхилення відбулось у 2015 р.).

На нашу думку, такі дані не відповідають реаліям і можливому впливу міграційних процесів на нашу національну безпеку. Це зумовлено тим, що у сфері державного регулювання міграції задіяна недостатня кількість фахівців; негативність наслідків неконтрольованих процесів міграції ще не проявилась повною мірою в нашій країні.

Однією зі сфер організованої злочинності є торгівля людьми. Вона входить до кримінального бізнесу, що характеризується найбільш стрімкими темпами розвитку.

Якщо говорити безпосередньо про нашу державу, то варто зауважити, що Україна є країною походження, транзиту та призначення в торгівлі чоловіками, жінками та дітьми. До цього призвела сукупність факторів, що мали місце після розпаду СРСР та фактично «започаткували» виникнення цієї проблеми на теренах України. Цими факторами є такі:

- соціально-економічні умови;
- специфічне географічне розташування;
- недостатність організаційно-правової

підготовленості до державного регулювання у сфері протидії торгівлі людьми [7].

Унаслідок перерахованих обставин Україна ввійшла до 10-ти країн, громадяни яких частіше за громадян інших країн стають жертвами торгівлі людьми.

Попит на таку торгівлю зростає відповідно до існування та поширення таких явищ, як сексуальна індустрія та експлуататорська праця. Широковідомими у світі стали індустрії сексуального туризму та дитячої порнографії, поширення зазначають через всесвітньовідому мережу Інтернет. Не варто залишати поза увагою і попит на нелегальну та дешеву робочу силу. Потенційність стати жертвами торгівлі людьми зумовлена бідністю та відсутністю економічних можливостей [8].

Варто зазначити, що ефективність протидії торгівлі людьми залежить від того, наскільки залучено всі установи та організації, що можуть впливати на фактори сприяння цьому явищу.

Перші ініціативи координації зусиль проти торгівлі людьми були ще в 1990-х рр. та походили вони від громадських організацій. Згодом ця функція почала входити до повноважень Уповноваженого Верхов-

ної Ради України з прав людини, а у 2002 р. відбулось утворення Міжвідомчої координаційної ради з питань протидії торгівлі людьми. А вже з 2001 р. функцію координації протидії торгівлі людьми покладено на Мінсоцполітики [9].

У 2012 р. затверджено Державну цільову соціальну програму протидії торгівлі людьми на період до 2015 р. [10]. Вона мала на меті запобігати торгівлі людьми, підвищувати ефективність переслідування осіб, які постраждали внаслідок торгівлі людьми, та надавати їм допомогу.

Якщо говорити про інституціональний складник, то однією з ключових установ у цьому аспекті можна вважати Міжнародну організацію з міграції в Україні [11] (далі – МОМ). Вона є міжурядовою міжнародною організацією, що створена та діє для розв'язання численних проблем у міграційній сфері; вирізняється тісною співпрацею з установами та організаціями – як урядовими, так і громадськими. Саме МОМ вживаються заходи щодо попередження та запобігання торгівлі людьми, надання підтримки правоохоронним органам, а також українцям, які постраждали від такого виду організованої злочинності. Крім того, МОМ здійснює функцію партнерства з різними установами на державному та міждержавному рівнях.

Говорячи про державне регулювання неможливо не зазначити про те, що в жовтні 2016 р., відповідно до міжнародних рекомендацій, віцепрем'єр-міністром України надано доручення Мінфіну збільшити фінансування на Державну програму з протидії торгівлі людьми до 5 млн гривень, а обласні державні адміністрації повинні забезпечити виділення достатнього фінансування з місцевих бюджетів. Також у листопаді 2016 р. урядом України було підвищено розмір одноразової фінансової допомоги постраждалим від торгівлі людьми у розмірі, що дорівнює не одному, а трьом прожитковим мінімумам.

Крім того, у тому ж 2016 р. Мінсоцполітики було ініційовано розроблення Національної стратегії запобігання торгівлі людьми та узгоджено її з іншими суб'єктами у сфері такої протидії на засіданнях міжвідомчих робочих груп.

У грудні 2016 р. на засіданні Ради Безпеки ООН відбулося окреслення загальних проблем, що пов'язані з торгівлею людьми на територіях, що не підконтрольні Уряду нашої держави. ООН запропоновано визначення пріоритетності проблеми сексуального насильства в східних регіонах країни, що і надалі страждають від військового конфлікту.

До позитивних показників варто віднести і збільшення чисельності штату працівників департаменту Нацполіції, уповноваженого на здійснення боротьби з торгівлею людьми, удвічі.

Отже, ми дійшли висновку, що важливою гарантією ефективності заходів по боротьбі з торгівлею людьми є створення та зміцнення відповідних інститутів на різних рівнях (як місцевому, так і на національному). Реалізація комплексної політики щодо боротьби з торгівлею людьми, яка базується на повазі прав людини жертв торгівлі людьми, повинні розглядатися як елемент демократичного й прозорого управління, на основі принципу верховенства права.

Отже, враховуючи наведене, можна зробити висновок, що постійно вдосконалюючи законодавчу базу у сфері боротьби з організованою злочинністю, можна певним чином подолати негативні тенденції та основні загрози державного регулювання в цій сфері.

Підсумовуючи, можна зазначити, що сьогодні в нашій державі стали помітними:

- значна активізація процесів, спрямованих на вдосконалення нормативно-правового забезпечення державного регулювання у сфері боротьби з організованою злочинністю;

- перспектива розроблення та прийняття окремих законів щодо боротьби з організованою злочинністю;

- необхідність запровадження чітко сформульованої відповідальності за той чи інший вид організованої злочинної діяльності.

Висновки і пропозиції. Враховуючи наведене, можна дійти висновку, що створення ефективної правової бази боротьби з організованою злочинністю передбачає необхідність пізнання глибоких кримінологічних коренів через вивчення наявних

процесів і створення продуманої системи загальних і спеціальних заходів. Аналіз таких зведень нарешті дасть змогу дійсно контролювати організовану злочинність в Україні.

Серед першочергових завдань держави є викриття організованих злочинних груп і припинення їхніх дій, підвищення ефективності боротьби із законспірованими злочинними співтовариствами, що використовують міжнаціональні конфлікти, пов'язаними з «тіньовою» економікою, а також зі злочинними групами за кордоном. Перед правоохоронними органами стоїть завдання доведення існування організованої злочинності, а не доведення окремих видів чи злочинів. Окремо слід вказати на прорахунки в стратегії й тактиці боротьби з організованою злочинністю.

По-перше, недооцінюється і практично не враховується стан цієї злочинності, незадовільно аналізуються результати боротьби з нею та не визначаються пріоритетні напрями протидії цим явищам, не здійснюється програмно-цільове планування та належне ресурсне забезпечення.

По-друге, оперативні підрозділи та слідчі апарати органів, що ведуть боротьбу з організованою злочинністю, використовують застарілі методи викриття й розслідування злочинів організованих угруповань, обліку та звітності щодо результатів своєї роботи.

По-третє, сьогодні немає досконалої правової бази боротьби з цією злочинністю, тоді як кримінальна ситуація змінюється стрімкими темпами.

По-четверте, повільно вживаються запобіжні заходи, спрямовані на усунення злочинів, скоєних організованою злочинністю.

По-п'яте, професійна підготовка співробітників правоохоронних органів не повною мірою відповідає вимогам часу, серед них – переважно молоді фахівці, які не мають відповідного досвіду.

Аналіз таких зведень, нарешті, дасть змогу дійсно контролювати організовану злочинність в Україні.

Список використаної літератури:

1. Закон України «Про основи національної безпеки України». *Відомості Верховної Ради України*. 2003. № 39. Ст. 351.

2. Проект Указу Президента України «Про Доктрину інформаційної безпеки України». Офіційний вебпортал Державного комітету телебачення і радіомовлення України. URL: http://comin.kmu.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=113319&cat_id=61025.
3. Закон України «Про засади запобігання і протидії корупції». URL: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/3206-17>.
4. Яцків І.І. Загальна характеристика заходів запобігання та протидії корупції. *Актуальні проблеми політики* : зб. наук. пр. / кер. авт. кол. С.В. Ківалов; відп. за вип. О.В. Козаченко. Миколаїв : Поліграф. підприємство СПД Румянцева Г.В., 2009. Вип. 38. С. 367–372.
5. Платонов А.В. Протидія нелегальній міграції як чинник забезпечення національної безпеки України : автореф. дис. ... канд. політ. наук. Київ, 2006. 37 с.
6. Адміністративно-правове регулювання міграційних процесів. URL: http://www.pravo.vuzlib.su/book_z190_page_14.html.
7. Ємець О.М. Нормативно-правове забезпечення протидії торгівлі людьми в Україні. *Вісник Академії управління МВС*. 2010. № 4 (16). С. 186–192.
8. Наскільки законодавство України у сфері протидії торгівлі людьми відповідає міжнародним стандартам URL: http://www.lastrada.org.ua/ucsp_mod_news_list_show_274.html.
9. Інформація Міністерства соціальної політики України щодо системи надання допомоги постраждалим від торгівлі людьми. URL: <http://www.sed-rada.gov.ua/city-reference/soc456aln456-poslugi/456nformac456yam456n456sterstva-soc456alno-pol456tiki-ukrani-schodosistemi-nadannya-dopomogi-postrazhdalim-v456d-torg456vl456-lyudmi>.
10. Про затвердження Державної цільової соціальної програми протидії торгівлі людьми на період до 2015 р. від 21 березня 2012 р. № 350 : Постанова КМУ. За станом на 18.03.2015. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/350-2012-p>.
11. Офіційний вебсайт Міжнародної організації з міграції. URL: <http://iom.org.ua/ua>.

Poplavskyi A. Means of extension of negative trends and major damages of public regulation in the field of fight against organized crime

The article analyzes ways to overcome the negative tendencies and the main threats to state regulation in the field of combating organized crime. The emphasis is placed on the main problem areas of the implementation of state policy in the field. The negative tendencies of state regulation of the fight against organized crime in Ukraine are considered. The issue of the need to improve the legislative framework in the field of combating organized crime is disclosed.

The study concluded that the main focus in the development of the antiterrorist strategy of Ukraine, which is the main problem of the present day in our country, should be devoted to the detection and effective blockade of financial support channels for terrorist groups. The analysis of the causes of the spread of organized crime in the territory of our country points to the need to overcome the socio-economic crisis in the country, a sharp decline in living standards, a totalitarian political regime, accompanied by suppression of opposition from the authorities, persecution of "other-minded" citizens, disrespect for the culture of ethnic minorities and neglect of their rights.

The necessity of eradicating corruption as one of the most destabilizing phenomena observed in the state authorities of Ukraine is outlined today.

However, we can not say that the issue of overcoming these negative phenomena does not pay attention at all. A sufficiently large number of amendments to the legislative acts of Ukraine concerning the fight against organized crime were found, as well as numerous international documents on the above-mentioned issues ratified by our state.

Let us consider that there are some miscalculations in the strategy and tactics of the fight against organized crime, the analysis of which will allow to truly control organized crime in Ukraine, and also that the creation of an effective legal framework for the fight against organized crime requires the knowledge of deep criminological roots, through the study of existing processes and the creation of a well thought-out system of general and special measures.

Key words: *organized crime, legislation, state regulation, threat, national security, terrorism, extremism, human trafficking.*